Orsova, 1905. II. évfolyam, 32. szám. Csütörtök, augusztus 10.

Orsovai Hírlap

TARSADALMI HETILAP.

AZ ORSOVAI MAGYAR KÖZMÜVELŐDÉSI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség: Korona-út 291.
Kiadóhivatal: Handl József könyvnyomdája.
Megjelenik minden csütörtökön.

Szerkesztő és laptulajdonos:
MIHALIK SÁNDOR.

Előfizetési árak:
Egész évre: 8 korona | Negyed évre 2 korona.
Fél évre: 4 „ | Egyes szám 20 fillér.
Hirdetéseket fölvesz a kiadóhivatal.
Nyilttér soronkint 30 fillér.

Barátkozás

A nemzet egy nagy folyó-rendszer. Vagytán inkább lehetne hasonlítani afféle tó-rendszerhez, milyeneket pld. a tundráknak, az ezer tó országának vagy még inkább Kanadának tó-levezetései alkotnak. Amint az az Atabaszka, Meckenzie, Szaszkacseván, Winnipeg vagy kivált a Csörcsil (Churchil) valamelyik ága mocsárra bukkan, attól elposványosodik az egész tó-folyamrendszer. Mikor azonban pld. a Reál-Kordillyerák Titikakája 4000 m. magasságból önti ki a Madeirába gneisz-tekenőjét; vagy a Tana csorrantja le gránit-medencéjének aranyoskék tartalmát az iszapos Bahr-el-Abiadba: Kordofán és Dartur összes szennyét hömpölygető nagy folyó tisztul a Bahr-el-Azrek pisztrángot tenyésztő tiszta kék vizétől. — Egy nemzet folyam-testében a forrás tavak a faluk és kis városok. Ezeknek kristály-tiszta voltától függ az egész nagy folyam-rendszer üditő, éltető nedv-keringése; vagy dögleletes eliszaposodása.

Mig hát a jó vidék nemes, hevülékeny, lelkesült, tettetős: addig ne féltsük azt a terebélyes tölgyet: a nemzetet; akárminő szélvész rázza is hatalmas koronáját. Mig, ha gyökereit féreg emészti, „gyenge széltől földre terittetik“. — A gyökérzet ápolása legyen azért legfőbb gondunk. Ne mulasszunk el legkisebb alkalmat sem, sőt ragadjuk azt meg hajánál fogva, mely e sokra hivatott tő jó karban tartására, művelésére haszonhozónak látszik.

Érzelmek a tettek rúgói; több: gyökerei. Minél mélyebbre bocsátkozik a gyökérzet a talajba: szívünk-lelkünk rejtekeibe, annál hatalmasabban képes táplálni azt a nagy fát, mit akaraterőnk mozgat: a jó vagy gonosz cselekedetek gyümölcshozó fáját.

Ennek a hatalmas gyökérzetnek egyik bokros ága a barátkozás. Igen szép megnyilatkozását olvastuk ennek mult számunkban. Őszülő idős emberek óhajtották felújitani azt a barátságot, mely három évtíz előtt közöttük az iskola padjaiban köttetett. A cinizmus talán legfeljebb egy szép — görbe napnak tituálná az egész talalkozót; pedig az az emberi szív barátkozási ohajának gyönyörű megnyilatkozása. Kapóra jön ez nekünk ahhoz, hogy a barátkozás kisszerünek látszó érzelmeit is dédelgetve siessünk ápolás alá ajánlani.

Dehogy is kisszerü az különben! Csak tetszik az annak. Sava, borsa az társadalmi életünknek. Só és bors nélkül ránk savanyodik az étel, mint a poshadt uborka. Kinek van abba kedve beleharapni! Egy víg fickó a környezetben lázsiás tallérokat ér. Legalább azzal fizették őket régi királyaink is; s a hagyomány ugy tartja, ezek voltak legkedvesebb — és leghűségesb embereik is.

Igen! A víg címbora hűséges pajtás is egyuttal. Azért legkedvesebb ő mindannyiunk szivében. Még ha maró lug is a nyelve olyiknak; félve kapkodjuk ugyan el a mgunk fejét előle, ha az megered; de ha másfelé ömlött, felharsan a jótékony kacaj . . . Hja, más kárán — örül az okos.

Igaz, hogy az emberi nem gyöngédebb fele rendesen nem nagy barátja a barátkozásnak. Különösen azt vetik ellen untig ők: Sok lázsiásba kerül a kapu-kulcs. Dehát ugy éljünk, Istenem, mint az ó-skandináviai normann vagy ma is a mogorva fríz paraszt: fél mérföldekre eső Weilerekben egymástól! Közelünkbe se engedve más odut a sajátunkon kivül; mint ahogy a gorilla nem tür meg élő lényt azon a szigeten, amelyre egyszer ő tette be a két hátulsó — kezét. Ugy tudjuk különben — nem éppen anatómiai művek szorgalmas tanulmányozása alapján, hogy asszonykáinknak is menten leesnék a pipje, amint egyszer nem lenne — kávészoaré.

Van azonban a barátkozásnak sokkal ideálisabb fajtája is azoknál, melyek pusztán az egyéni köz-érzet izelitőjeül tekintetnek. Vagy élesebb definicióval: eredményei a társas összetartásnak eszményibb célt is szolgálnak olyik esetben.

Nagy tettek rúgói sokszor. Gazdasági ipari, kereskedelmi fellendülés kiinduló pontjai mint pld. a céhek a multban. Közmüvelődésünk szétáradó hullámgyűrüinek vizbe dobott kavicskái, mint pld. a kaszinók a jelenben. Felekezeti, nemzeti összetartás széttörhetetlen kapcsai sokszor.

TARCA.

A nőegylet jótékonyczélú mulatsága.

— 1905. aug. 6-ikán. —

Nagy hőség, nagy közönség, nagy erkölcsi siker!

E három nagy dolgon kivül, csak még az az igyekezet volt nagyobb melyet a nemes czél iránti tekintetből az egylet hölgyei kifejtettek s a mely igyekezet után még nagyobb bevételt érdemeltek volna meg. Szinte nehéz dicsérő szavakat találni elegendő számban, arra az ügybuzgalomra arra a fáradtságot nem ismerő fankadatlan igyekezetre melyet ebben a kánikulai hőségben a nőegylet mindenki által tisztelt s nagyrabecsült Elnöke özv. Artnerné úrnő kifejtett. A nagy közönség csak igen kis részének van arról fogalma hogy micsoda munka, minő fótás-futás előzi meg az ilyen mulatságot, mig az nyélbe üthető, mig az odáig jut, hogy a lövölde szép helyiségében, a szórakozni vágyó s az áldozatokra kész közönséget minden szépen elrendezve, mindenki a helyén s víg muzsikaszó fogadhatja.

Tudjuk, hogy a közönségnek is nagy része volt abban, hogy e mulatságnál a sikernek az előfeltételei meglegyenek, de hogy az oroszlánrésze e sikernek Artnerne úrnot illeti meg nem képezheti vita tárgyát. Midőn e nagy hőségben mindenki elbújni igyekezett, mindenki a hüst, az enyhet kereste, ő házról-házra járva, kért. s meggyőzni igyekezett mindenkit arról a nemes célról, melyet e mulatság hivatva lesz szolgálni, ő nem ismert fáradtságot, ő türte, szenvedte a rekkenő hőséget, csakhogy az a zászló diadalra jusson, melyet az egylet lobogtat, hogy jótékonyságot gyakorolhasson, hogy jusson, ha nem kenyér de legalább morzsa az éhezőknek s a szenvedőknek.

Már a kora délutáni órákban egész népvándorlás indult meg a lövölde felé a hol már reggel óta foglalatoskodtak a nőegylet tagjai, élükön Artnerné és Ritterné úrnokkel, hogy megtegyenek minden előkészületet a közönség méltó fogadására és ellátására. Fehérbe öltözött bajos kis és nagy leánykák sürögtek forogtak, hogy tisztüket átvegyék, s hogy átvegyék azokat az étel és italjegyeket, melyeket később csengő ércre váltottak be, még pedig olyan kedves módon s olyan mennyiségben, a hogyan csak az ilyen tünder pincérhad képes, úgy annyira, hogy az országos pincéregylet büszke lehetne rá, ha őket disztagul megnyerhetné. Igaz hogy a pincér tudományban olyan oktatójuk is volt mint Gruber Jenőné úrnő, a ki a tőle megszokott kedvességgel kezelte az étel és italjegy pénztárt s a rövid pár perc alatt tartott pincértanfolyamban képesitette őket pincernökké. Mesterükhöz méltók is voltak!

Fürgek, figyelmesek és kedvesek egyenként és mind: Szalay Irénke, Freyler Angyalka, Ivácskovics Cziczuska, Keller Elza, Kizler Vilma, Lebár Hermin, Berkovics Kornél Patera Ilonka, Piete Dóra, Habetin Matild, Vibiral Hermin, Scheirich Anna, Ritter Zsuzsika, Grúber Mariska, Foltényi Izorka és Merczike, Schlosser Ilonka és Baba, Handl Margit, Ozanics Viki, Zwein Vilma, Juszti k., Bálint Milcsi, Krizsmanics Anna, Toroczkay Irma és Paszuly Petronella voltak a nagy és kis pinczerek és sokszor valóságos ostromot vivtak meg, hogy szomjas és éhes vendégüket minél hamarabb kiszolgálhassák. A pinczérmesteri tisztet Ritter Károlyné úrnő viselte s aki látta minő ostromnak volt ő kitéve s micsoda mun-

Vagy foganatos csírái emberi érzésünk nemesbülésének. Ki ne emlékeznék pld., hogy még a művelt görögök által is rabszolgai állapotra aljasitott női nemet a küzépkor tornajátékaival kapcsolatos lovag-kultusz, emelte mai niveau-jára. Sok más közt ilyen nemesebb csírát hord méhében az az ujabb keletű áramlat is, hogy őszülő aggastyánok sietnek felújitani gyermekkori legszebb emlékeiket. Sőt a süldő ifjuság manapság kartellt köt az érettségije után kötelező tíz évi találkozóra.

A legeszményibb érzület sugallata e kartell. Nyolc évi testvéri együtt-lét jegy-gyűrüje a jövő egybekelés, az örök szét-nem-válás biztositékaul.

Az ifju szív érzi szinte, hogy ez a mai élet egy nagy forgatag. De nem összehordja, széthányja az együvé-tartozókat. Akik egymásnak az élet legszebb korában játszó társai-, barátjai, édes testvéreivé forrtak, azokat az életnek más-más viszonyai között a nagy molnár: az Idő más-más lisztté őrli, s a nagy pékmester: az Élet más-más süteménnyé gyúrja. Pedig, beh, kár, megsemmisülni annak a szépszéges együttérzésnek, melyet az a nyolc évi testvéresülés megteremtett! Lehullani fájáról gyümölcs-hozás nélkül a kinyílott virág-bimbónak!

„De vajjon gyümölcs-termés-e az, ha harminc évi feledkezés után összejövünk csak igy egyetlen görbe napra, s aztán ismét feledjük egymást? Hogy legszebb érzelmeink újultak fel e napon? Hogy egy száradóban levő virágszirom lett általa fellocsolva? Nos, és hozott-e valami ehető gyümölcsöt is az a fellocsolt szálvirág? Semmit? Akkor nem érte meg a zóna-jegyet sem. A komoly férfi korban valami más, eredményesebb dolgot is szeretnénk látni már, mint a puszta érzelem-ápolást. Valami tartalmat is már azoknak a vonzalmaknak! Hogy azok a tettek rúgói? Éppen azért! Azokat a tetteket is lássuk már egyszer kirugódni! . . .“

Mondanunk se kell tán, hogy a rideg kételkedés az, mely hátunk mögé lopódzkodva e szavakat hallatja. Es mi kénytelenek vagyunk nehány percre neki adni át a szót.

„Visszarí kételkedő lelkembe egy másik ilyen harminc éves emlék. Ottt ültem a fehér asztal alvégén. Gördült már le fele felém az ív. Az asztal főn láttam peckelődni a leendő jogászkákat. Bal felükön cseperedésnek induló orvosnövendék-jelöltek könyököltek nagy önérzettel a sörös poharak köré. A jövendő idők bánya-mérnöke összefont karokkal legeltette szúró szemeit csevegő társi felett. Egyike kenyeres pajtásaimnak cézári gőggel emelte fel hatalmas öklében kriglijét s kezdte: „Fiuk ha tíz év mulva három csillagot nem mutathatok nektek e galléron, főbe lövöm magam . . .“

Mindenki fülelt az osztály Herkulesére. Csak épp a nyápic Fürjész Imris magyarázta szomszédjának hebegve, hogy azért ő is megérdemli, ha átbocsátották az érettségin, habár elájult is a szóbeli e l ő t t; mert, hisz, ő a legszorgalmasabb vala azért . . . „Ácsi! — kiált bele dölyfösen a Herkules. „Népség, katonaság pissz, mikor engemet hallasz!“

En pedig csizmás falusi papnak készültem. Azon elmélkedtem éppen, hogyan öljem ki magamból még csak árnyát is az emberi dölyfnek, — Az ívet e pillanatban az első eminens karcsú frakkjából magas leereszkedéssel a gyámoltalan Fürjész Imris elé tette le. Az görnyedő alázatossággal kezdte alákaparni a nevét. Akárcsak egy jövendő dijnok a jövendő államtitkár előtt.

Felszöktem. „Imris, hoci azt a papirost! Előbb majd én! — Fiuk, — mondám a többiekhez —, mi itt nyolc év óta testvérekként szerettük volt egymást. Ez egy felejthetetlen emlék lesz az életünkben, í g y. Nem akarom hát, hogy megrontsa ezt a szép képet egy tíz év utáni restauráció, amikorra bizonnyal „tempora mutantur et nos mutamini in illis.“ — Ezzel ketté szakitottam az ívet. — „Most inditsatok másikat!“ — De senki sem akadt, aki azt aláirta volna.

Azóta sem tudtam bánkódni heroszträteszi munkám felett. Hozzá azóta az akademiákon ide gugyorodott a nyakamba a nagy Schoppenhauer vigyorgó szelleme s gunyosan bizonykodik amellett, hogy nincs is barátság a világon. Szerelem, szeretet, fiui hála, anyai ragaszkodás s valamennyi érzelmet a rendszerező emberi koponya csak kitalált, azok mind nem létező fogalmak a valóságban. Egyetlen és félremagyarázhatlan közös forrása valamennyinek az emberi önzés. Szeretjük azt, ami vagy aki hasznunkra válik. Csak vegyük a legideálissabbnak látszó viszonyt: a barátságot! Két ifjú szív holtomiglan-holtodiglan testvéresül egymással. Bizonyára megkedveltették magukat egymással rokonérzületük vagy eszméik közössége folytán?

Hát, hisz, ez az! Miután nem is disharmonizálhattak soha, mindig kellemes volt közöttük az érintkezés, — ellentétben azokkal, akik mefisztói gúnnyal illették érzelmeik világát, lekicsinyelték eszméik körét.

Ezeknek a vakoknak már látása is ingerültté tette egész idegzetüket. Szúró pillantásaik, maliciózus megjegyzéseik felforralta vérüket. Szinte fellélegzettek, mikor maguk maradtak. Mesés kényelem-érzet hatott üditő zuhanyként az ellenkezésben megfáradt idegeikre, Ime, minden szó mely ajkaikat elhagyja helyesléssel találkozik. Érzelem-megnyilatkozásaik a legnemesebb forrásból fakadnak, gondolkodásuk módja a lehető legmagasztosabb. Kiki magában bizonyos kételkedéssel eddig is hitte azt, hogy ő külömb ezekben embertársainál. De mennyivel boldogabb önteltség nyugtathatta meg ez erzelem- és eszmecsere után mindegyikük szivét, mikor láthatják, hogy egy másik fél eszejárása is ugyanazon a mesgyén jár s igy mintegy bizonyitványt ad ezzel nekik saját okoskodásuk megdönthetetlen helyességéről.

Vannak megint, akik egymást ki is hurták egyszer-másszor a hinárból. Sőt ezen kezdődött ez a meghittség is közöttük. Talán egy iskolai penzum volt a legelső közeledés, melyet azon az árgus-szemű irásbeli órán a megszorult szomszédnak zsebébe csempésztünk. Vagy egy gáncs, melyet a verekedő ellenfél kapott. Vagy egy ártatlan füllentés, mely tanuskodásával kirántott a sárból, amikor már a magunk erejéből nem tudtunk belőle kikecmeregni. Vagy valami más. De mindannyiszor a segély-adó szivecskéje dagadt attól az emberi önzés diktálta gőgtől, hogy ime, én több vagyok, mint te. Valamint, hogy a megszégyenitett segélyzettben is rögtön dolgozni kezd a büszke önérzet: „meg kell mutatnom neki, hogy vagyok olyan legény, aki vissza tudja fizetni az elfogadott kölcsönt — kamatostól. Igy apránként annyiszor sietnek viszonos segitség adással kellemessé tenni egymásra nézve az életet, hogy a végin összeforrnak, mint a sziámi ikrek.

Az is nyilvánvalóvá lesz idővel előttünk, hogy m é g bennünk is vannak gyarlóságok. De csak nem vihetjük azokat a piacra, mikor ott, mint a többinél kiválóbb lény akarunk szerepelni. Pedig olykor-olykor egyik-másik hibánk eltussala végett egy kis jó tanács is elcsuszna. Magunk tejitől csak bajosabban találjuk meg a kiutat. Több szem többet lát . . . Nos, hát, arra való a meghitt cimbora. Ő ugy is ismeri már tövirő hegyire jellemnagyságunkat. E mákszemnyi hiba csak

---

kát teljesitett reggeltől késő éjjelig csak bámulhatta kiváló erélyét és munkabirását.

A csarnokban felállitott asztalok körül is nagy és nehéz munka folyt. Itt lettek elosztva s adagolva az ételneműek, melyek alatt csaknem roskadoztak az az asztalok. Ropogós sültek, finom tészták és sütemények, friss gyümolcs, túrók, sajtok ingerlően kinálkoztak s kináltattak ellenállhatatlanul. Ez asztalok mögött nagy munkát végeztek s egymást túlszárnyalni igyekeztek kedvesség és kiszolgálás dolgában, Artnerné, Teszákné, Schlosserné, Feketéné, Szmicheusné, Takácsné. Franzné, Hergesné úrnők s mindazok a kiket talán kifelejtettem, de első helyen akartam emliteni.

Az esti órákban a látogatottság olyan nagy volt, hogy valóságos harcot kellett vivni egy szekért, s a közeli kaszárnyából padokat és asztalokat kellett hozatni hogy mindenki elhelyezkedhessék. Az orsovai társaság minden rétege képviselve volt; kicsi és nagy igyekezett részét kivenni a mulatságból, sőt a közeli községekből is bejöttek az érdeklődők a jótékony cél iránti tekintetből. Megjelent a Herkulesfürdőn időző Szilassy Ödön honvéd alezredes úr is b. nejével mint Orsovának régi kedvelt tagjai, Artner százados úr Romániából s sokan mások.

A gyermeksereg mulattatására 7 órakor léggömbök bocsájtattak fel, majd kezdetét vette a tombola, mely körül nagy buzgalmat fejtettek ki Kiss Elemér Handl Béla és Feri urak.

Hogy a jókedv milyen fokot ért el legjobban bizonyitja az, hogy még a késő esti órákban sem enyhülő nagy hőség dacára is táncra perdültek a mulatni vágyók s éjfél utánig járták lankadatlanul.

Az anyagi siker, bár elég szép eredménnyel végződött ugyan, nem áll arányban avval a nagy igyekezettel, avval a nagy fáradozzal, melyet az egylet hölgyei kifejtettek, de ennek magyarázható okai részint a belépő dijak csekély voltában, részint az ételek és italok olcsóságában keresendők, a mi viszont az intézők szerénységére és nemeslelkűségére vall, mert igyekeztek kevés pénzért sokat és jót nyújtani.

A nyers bevétel 701 korona volt, melyből sok mindenféle kiadást leszámitva 450 korona tiszta jövedelem maradt jótékony célra.

A pénztárt Zelenka k. a. és Beerné úrnő kezelték s nem rajtuk mult, hogy a bevétel, a ténylegesnek nem tizszerese lett.

Dr. N. S.

nem fog gerendának látszani az ő szemiben. Forduljunk tehát bizalommal ő hozzá.

Idővel, persze, annyiszor mutattuk be már előtte fedezetlen oldalunkat, hogy lelkiismeretünket nem is igen bántja már az a félsz, hogy hátha a cimbora is pálcát tör egyszer felettünk. Hisz, bizalom bizalmat szült. Tudjuk már nála is, hányat ütött az óra. — Nos, tán gombát evett az az emberi önzés, hogy könnyelmüen dobjon el magától egy olyan ments-várat, amilyen egy velünk összeszokott baráti szív! — Soha! . . .

Hogy van számtalan víg fickó, akivel semmi, de semmi érdekkapcsolásunk, mégis kivétel nélkül mindnyájan rajongunk érte? Pld. egy adomázó asztaltárs — Mese beszéd! A kacagó cimbora csupán azért olyan becses portéka valahányunk szemében, mert társalgása mulattató. A nevetés mozgásra ingerli has-izmainkat. Ennek könnyed hullámzásba hozása aztán — anatomiai kétszerkettő — nagyban elősegiti — az emésztési folyamatot . . .

. . . . Rettenetes naturalizmus, el veled! Kelj föl harmadfélezer-éves sírodból te, a való élet igazi bölcse: törpe Aisopos, nagy lyd-rabszolga!

Allj elő most együgyü meséddel: a haldokló apa vesszőnyalábjáról! — Ugy, ugy! Ne hallgasson senki a nagy német Mefisztóra! Csak mi azért szeressük egymást! Gondoljunk minden testvéresülésre rajongó áhitattal! Tartsunk össze, hogy annál erősebbek, kitartóbbak legyünk küzdelmeinkben, eszményeink megvalósitásában; széttörhetlenek, mint az az összekötözött rőzsekéve.

Hisz, akkor egy malomba örlünk! kiált fel a schoppenhaueri kételkedés. Minek akasztanánk hát tengelyt! Hisz, abban én is egy húron pendülök az urakkal, hogy az érzelmi motivumokat nem muszáj épp a pszichiater boncasztalára dobni, mint egy hullát. Ha az volna is, fel kell éleszteni, életre kellene kelteni bármi áron. De nem azért, hogy egy agyongédelgetett kis poronty legyen szívünk valamelyik kamrácskájában, akire, mint valami eszményi, földfeletti valóságra imádatos áhitattal tekintgessünk. Nagyon is reális teremtményecske ő. Sivalkodva követeli a táplálttatás emlőit. Sőt, mikor betelt is már, még mind keservesen nyafog, hogy részvétet gerjesszen. Pedig a gaz önző lurkónak már kutya baja. Csak lumpolni akarna egyet a jóleső anyatejből, egész a csórézásig. Önző kis fajankót dédelgettek. Ne maznásitsátok tovább! Ki vele a hóra, mint a cigány purdéval szokás. Neveljétek regulárisan, hogy idővel kivehessétek belőle réafordított táradtságtok kamatait! Szóval: használjátok is ki azokat az érzelmi motivumokat, ha már egyszer felplántálgattátok. Mert végeredményükben hatalmas összetartó kapcsok azok. Épület-falakat összetartó acélsinek. Dehát akkor nem kell hagyni csak ugy a puszta földön rozsdálódni el őket: emeljünk hozzá falakat is!

Nem is kell a messze multba lapozgatnunk vissza. Közöttünk élő példa is hatalmasan mutatja a sensibilitáson alapuló társulás legyőzhetetlen erejét. Im, itt vannak mózes-vallásu honfitársaink! Világ-szerte jellemzi őket a testvéries összetartás.

Nincsen olyan jelentéktelennek látszó felekezetbelijük, akinek a kezire ne játszanák nagy összeköttetéseiket. Becsületesen kitartanak mellette mindaddig, mig ő is becsülettel megállani törekszik a sarat. Ez a becsületes szivósság adta kezükbe a világkereskedelmet s vele a legelső nagyhatalmasságot: a pénzt.

Ne irigyeljük őket érte; inkább kövessük életre való példájukat. Nem a thóra, sem nem a Talmud rendeléséből teszik ők hasznossá magukat hitsorsosuk bármelyike számára is: érzelmi motivumai vannak e világszerte szétáradó egyesülésnek. Csakhogy ezen érzelmi motivumoknak ők tartalmat adnak. — Adjunk mi is! Ne legyünk annyira tékozlók, hogy könnyelmüen összes érzelmi kincseiket tele kézzel pazaroljuk el! Ne elégedjünk meg még ma is csupán annyival, hogy szép emlékeinkre szivünk felfeldobog. Ez a dobogó szív mozdítsa is már meg tespedő akaratunkat. Ne hagyjuk csak pelyvamódra szóródni szét azokat az apró pénzre felváltott érzelmeket: tőkésitsük is már egyszer. Alapitsunk vele hatalmas bankokat: egyesüljünk, társuljunk! Vigyük be ezekbe Schoppenhauer szerint egyéni boldogulásunk vágyait; csakhogy a közös, egy célu önző törekvéssel a köz is hatalmasan fellendül.

Más-más motivumoknak micsodás tartalmat kellene adni: arról lehet még beszélni — máskor.

HIREK.

A lap kiadóhivatala Handl Józsefné nyomdájában van, miért is mind az előfizetési pénzek, mind a lap megrendelésére s expediálására vonatkozó jelentkezések és felszólamlások, valamint a hirdetések oda intézendők.

Előfizetési ár:

egy teljes évre . . . . 8 K.
fél évre . . . . . 4 K.
negyed évre . . . . . 2 K.

Kérjük a t. közönséget, hogy lapunkat erkölcsileg és anyagilag támogatni szíveskedjék.

Személyi hirek. *Kossúth* Ferenc, nagy hazánkba és *Fircsák* Gyula megyés püspök f. hó 9-én a reggeli gyorsvonattal hagyták el Herkulesfürdőt.

Nagyváradi *Baranyay* Imre m. k. honvéd tábornok kerületi parancsnok helyettes e hó 6-án városunkba érkezett és hétfőn délelőtt az itteni honvédzászloaly felett szemlét tartott.

Szilassy Odön honvéd alezredes Herkulesfürdőről Orsovára rándult át itteni barátai meglátogatasa céljából.

A Temesvári hadapród iskola negyedéves növendékei e hó 8-án az M.F.T.R. hajójával az iskolaparancsnok kiséretében Orsovára érkeztek és innen minek-utána Ada-Kaleht és a Korona Kápolnát megtekintették, egy napi tartózkodás után Herkulesfürdőre utaztak.

Halálesetek. *Gelmez* Miklós 37 éves mészáros orsovai lakos e hó 6-án éjszaka hosszabb szenvedés után meghalt és e hó 8-án nagy részvét mellett eltemettetett.

Lindner Miklós 41 éves Zimonyi matróz az „Arad" nevű hajón e hó 4 és 5-ik közti éjszakán a midőn hajóörségen volt, szivszélhüdés folytán meghalt és e hó 6-án eltemettetett.

Közgyülés. Az orsovai vadászegylet f. hó 6-án tartotta évi rendes közgyülését. Az elnöki, titkári és pénztárosi, valamint a számvizsgálói jelentések tudomásul vétele után megejtettek az uj választások, a következő eredménnyel. Elnök: *Rusz* Alajos, Alelnök: dr. *Nagy* Sándor, Titkár: *Kiss* Elemér, Pénztáros: *Kirchgässer* János, Ügyész: *Szeyberth* József; a választmány-tagjai pedig: *Bajasch* Miklós, *Miklós* Endre, *Schlosser* Károly és *Würsching* Frigyes urak lettek. Végűl számvizsgálokká: *Bellánovits* Albin és *Raichl* István urak választattak meg. A jövő évad költségelőirányzat megállapítása után az elnök a közgyűlést berekesztette.

Községi Elöljáróságunk egynehány igen üdvös és dicséretreméltó intézkedést tett a melyeket felemliteni kellemes kötelességünknek tekintjük. Ugyanis az utolsó napokban a temetői és szkellai átjárókon új és erös fahidakat építtetett és jelenleg serényen folynak a munkálatok a „Budapest" szálloda közelében lévő kőhidnál, a hol a híd mindkét oldalán szolid gyalogátjárok épittetnek. — Továbbá a D.G.T. szénrakódója alatt a Dunában egy szép nagy területet czölöpök- és fákkal körül kerittetett a hol a fürdés azoknak is dijtalanul engedtetik meg a kik úszni nem tudnak.

Az orsovai polgári lövészegylet ez évi Királylövészetét e hó 18., 19. és 20-án tartja meg. Azon hölgyek és urak kik ezen egyesület iránt jóindulattal viseltetnek, felkéretnek ezen egyesület elnöksége által, hogy a szokásos és díjjazásokra szükséges pénz és egyéb adományaikat mint az előbbi években úgy most se vonják meg a lövészegylettől. Ezen dijjak illetve adományok köszönettel átvétetnek: *Rusz* Alajos, *Seymann* Gyula, dr. *Nagy* Sándor, *Bajasch* Miklós, *Freyler* Ferenc és *Kiss* Elemér urak által. A dijjak kiosztása e hó 20-án vasárnap este a királylövészet befejezése után történik.

Az iskolai értesitők elkészülvén, napponta reggel 8 órától 10-ig az iskola II. fiuosztály tantermében *Lichtfusz* János tanitó úrtól átvehetők.

Nyilvános köszönet és nyugtázás. A helybeli jótékonysági nőegylet vasárnap tartott mulatsága alkalmából ez úton mond hálás köszönetet úgy egyeseknek mint testületeknek, azért, hogy megjelenésükkel, s közreműködésükkel lehetővé tették az egyletnek sikerét s ezennel nyilvánosan nyugtázza azon összegeket, melyek az ételek és italok beküldése helyett küldettek be:

Bordán úr felülfizetése 20 kor., *Löhr* felügyelő úr 6 k., *Péczely* Géza úr 5 k., *Bloch* úr 5 k., *Miklós* Endréné úrnő 5 k., *Kummer* úr 6 k., *Koch* Mihály úr 4 k., *Lujanovics* Elli úrnő 3 k., *Klugné* úrnő 3 k., *Dyk* úr 2.80 k., *Würsching* úr 2 k., *Andrea* úr 2 k., *Gogoltán* úr 2 k., *Handl* úr 2 k., *Bonomi* úr 2 k., *Schiketanz* úr 2 k., *Fekete* ur 2 k., *Reichl* Margit k. a. 2 k., *Sréterné* úrnő 2 k., *Stoyka* úr 2 k., *Lupner* úr 1 k., Pollák úrnő1 k., *Carlan* úr 20 fillér.

Ezenkivül még külön köszönettel tartozik a petroleum-gyár igazgatójának a világitó anyag dijtalan átengedéséért,

Reutter Miklós, Berkovics, s Ozanic uraknak különféle berendezési tárgyak kikölcsönzéséért, végül pedig az orsovai lövész egyletnek, szép kerti s egyleti helyiségük dijtalan átengedéseért.

Hangverseny Herkulesfürdőn. F. hó 7-én este magas műélvezetben volt része a herkulesfürdői zenekedvelő közönségnek. *Heller* Irén és *Blanka* kisasszonyok tartották ez alkalommal első önálló, nyilvános hangversenyüket s úgy változatosan classicus műsoruk, valamint művésziesen előadott énekszámaik által elragadtatták hallgatóikat. Először Blanka k. a. lépett a podiumra és bravurosan előadott énekszámai által keltett zajos tetszést. A k. a. rendkivül magas és érczes sopránja a legszebb reményekre jogosit. Utána Heller Irén k. a. gyönyőrködtette a közönséget egy mesterileg előadott operaáriával, melynek úgy interpretálása és érzésteljes előadása, valamint lélekreható, csodálatosan szép és erős drámai althangja hivatott Wagner énekesnővé predestinálja. Adtak még elő soló- és kettősöket, melyeket a mindúntalan felhangzó tapsviharra szebbnélszebb énekszámokkal toldottak meg. Az est fénypontját egy kettős képezte Verdi „Aida" cz. operájából, melyet a hölgyek, a 43. gyalogezred zenekarának *Bures* Alajos karmester megszokott preciz és genialis vezetése mellett adtak elő. A többi énekszámot a kisasszonyok atyja: *Heller* J. W., a temesvári 29. gyalogezred karmestere kisérte. Az elragadott közönség, mely a termet zsúfolásig megtöltötte, a művésznőket tetszés-nyilvánitásaikon kivűl rengeteg virágadományaikkal halmozta el s joggal jegyzi eme fényesen sikerűlt estét legszebb emlékei közé.

Vétkes mulasztás. A nadrági vasmű ipar társaság a jablaniczai hegyekben próba fúrásokat végeztet köszén nyerési célból.

F. hó 1-én *Nikora* Mihály jablaniczai bányamunkást egy 33 méter mély tárnába akarták leereszteni egy kötélre erősitett hordóban, de a kötél rögtön a leeresztés kezdetén elszakadt s Nikora a mélységbe zuhant, s elszenvedett sérüléseі következtében másnap meghalt. *Dr. Bátsmegyey* járásbiró *Dr. Homoky* és *Dr. Nagy* birósági szakértőkkel f. hó 3-án a helyszinére ment a vizsgálat megejtése végett, midőn is constatálták hogy Nikora halálát többszörös nyilt csonttörés és belső elvérzés okozta, hogy a leeresztő kötél nagyon rosz elhasznált állapotban volt s hogy semmi sem volt kéznél az első segély nyujthatása céljából. Különben a folyamatba tett vizsgálat tisztázni fogja mind e dolgokat.

TARKA KRÓNIKA.

A.: Engedd meg, hogy két kérdést intézzek hozzád?

B.: Kérlek!

A.: Voltál-e a nőegyleti mulatságon, és szereted-e a „boston"-t?

B.; Nem lehettem ott, de a „boston"-t azért nagyon szeretem.

A: No akkor bizonnyára érdekel és kinyerte tetszésedet is, hogy ma már a csárdásra is „boston"-t járnak?

B.: No annyira már még sem szeretem!

52365. szám.
I/B-l. 1905.

Faeladási hirdetmény.

Az Orsovai m. kir. erhőhivatal irodájában a berzászkai m. kir. erdőgondnokság „A" üzemosztály IV-ik vágás sorozatában, továbbá a drenkovai „C" üzemosztály 4-ik tagjában és 1906—1915. évben kihasználandó összesen 2065.44 kat. hold területen található tölgy-, bükk- és esetleg másnemű fakészletnek tövön, terület szerint való eladása iránt kapcsolatban a „Syrinia" nevű völgyben átvonuló lóüzemű erdei iparvasut kincstári tulajdont képező területen fekvő szakaszának használatával és az iparvasut kiépitésének és meghosszabbitásának kötelezettségével 1905. évi szeptember hó 18. napján d. e. 10 órakor irásbeli versenytárgyalás fog tartatni.

Az eladás tárgyát képező fakészletnek kat. holdankénti kikiáltási ára 105 korona 10 fillér az iparvasut használatáért 1905. október 1-én illetve az iparvasut átadása napján 6009 korona 76 fillérnyi átalány-dij fizetendő.

Az árverésnél 11000 korona bánatpénz teendő le.

Az árverési és szerződési feltételek az orsovai m. kir. erdőhivatalnál és a m. kir. földmivelésügyi ministerium erdészeti osztályában (Budapest, V. ker. Zoltán-utca 16. szám) folyó évi augusztus 10-től kezdve megtekinthetők, a hol ezen faeladási ügyre vonatkozó egyéb kérdésekben is felvilágositás nyerhető.

Budapesten, 1905. évi julius hóban.

M. kir. földmivelésügyi minister.

Hirdetések legjutányosabban felvétetnek az „ORSOVAI HÍRLAP" kiadóhivatalában.

HANDL JÓZSEF
ORSOVA
KÖNYVNYOMDÁJA, PAPIR-, IRÓ- ÉS RAJZSZER KERESKEDÉSE
AJÁNLJA
MINDENNEMŰ NYOMTATVÁNYAIT ÉS TANSZER
FELSZERELÉSEIT.

Az „Orsovai Hírlap"-ban közölt hirdetések a legjutányosabban számittatnak.

A lap kiadóhivatala: HANDL József nyomdája.